

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Aleny Poláčkovej PhD., v právnej veci žalobkyne: **Mgr. Ing. B.**, bytom P., zastúpená advokátom JUDr. M., Advokátska kancelária v S., proti žalovanému: **Obvodný úrad v Starej Ľubovni, Služobný úrad**, Nám. Gen. Štefánika č. 1, Stará Ľubovňa, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 12. decembra 2007, č. 2007/00265 II, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1S 7/2008-45 zo dňa 28. októbra 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S 7/2008-45 zo dňa 28. októbra 2008 **p o t v r d z u j e .**

Žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom rozhodnutie žalovaného uvedené v úvodnej časti tohto rozhodnutia zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie podľa

§ 250j ods. 2 písm. e/ O.s.p.. Žalovaného zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania na účet jej právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného mal preukázať, že žalovaný týmto rozhodnutím potvrdil rozhodnutie I. stupňového správneho orgánu služobného úradu Obvodného úradu v Starej Ľubovni zo dňa 2.11.2007 č. 2007/00265, ktorým došlo k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním žalobkyne ako štátnej zamestnankyne v stálej štátnej službe zaradenej na funkciu odborný radca v odbore štátnej služby 2.09 Obrana, organizačne začleneného na Odbore civilnej ochrany a krízového riadenia Obvodného úradu v Starej Ľubovni podľa § 39 ods. 1, písm. a/ a § 40 ods. 2, písm. a/ zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o štátnej službe), s tým, že štátnozamestnanecký pomer sa skončil dňom 2.11.2007. Konštatoval, že žalobkyňa ako občan v štátnozamestnaneckom pomere v stálej štátnej službe pri kvalifikačných predpokladoch na základe jej funkčného zaradenia musí prakticky ovládať aj ustanovenia zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len správny poriadok). Nestotožnil sa s námietkami žalobkyne, ktorými namietala, že boli porušené jej práva ako účastníčky konania. Poukázal na to, že jej nič nebránilo, aby do zápisu zo dňa 2.11.2007 uviedla svoje námietky tak, ako ich špecifikovala v odvolaní a následne v žalobe a rovnako nemohla byť nikým nútená, aby v ten istý deň prevzala aj rozhodnutie. Podľa názoru krajského súdu vzhľadom na to, že zákon o štátnej službe nemá osobitné ustanovenia vo vzťahu k námietkam zaujatosti, v konaní o skončení štátnozamestnaneckého pomeru je treba primerane použiť ustanovenia správneho poriadku, z ktorých dôvodov, ak žalovaný napriek námietke žalobkyne o zaujatosti Ing. D., uvedenej v jej odvolaní, nerozhodol a žalobkyňu o zložení poradnej odvolacej komisie vopred neinformoval tak, aby mala možnosť sa k členom poradnej komisie vyjadriť, postupoval v rozpore s §§ 9 až 13 správneho poriadku v spojení s § 125 ods. 2 zákona o štátnej službe. V tejto súvislosti súčasne poukázal na to, že aj keď žalobkyňa v odvolaní námietky zaujatosti vo vzťahu k vedúcemu služobného úradu presne nešpecifikovala, bolo povinnosťou žalovaného žalobkyňu ako odvolateľku vyzvať na doplnenie tohto podania s poukazom na § 19 správneho poriadku, pretože účastník konania má právo na nestranné prejednanie a rozhodnutie veci. Krajský súd po preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného dospel k záveru, že je potrebné napadnuté rozhodnutie správneho orgánu zrušiť

podľa § 250j ods. 2, písm. e/ O.s.p., pretože v konaní správneho orgánu bola zistená vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Rozhodovanie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil podľa § 250k ods. 1 O.s.p.. Žalobkyni priznal náhradu trov konania, ktoré jej vznikli zaplatením súdneho poplatku a právnym zastúpením, pretože bola v konaní úspešná.

Proti rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalovaný. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, posudzujúc jeho odvolanie podľa obsahu v zmysle § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 41 ods. 2. Rozhodnutie súdu prvého stupňa považoval za nesprávne, pretože vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa nepostupoval pri vydaní napadnutého rozsudku podľa citovaných ustanovení správneho poriadku dôsledne a potrebné relevantné dôkazy v záujme náležitého objasnenia skutkového stavu veci nevykonával. Vytýkal súdu prvého stupňa, že pri svojom rozhodovaní vychádzal prakticky iba z dôkazov, ktoré zadovážil žalobca bez toho, že by prihliadol na tvrdenia uplatnené žalovaným a vypořiadal sa s dôkazmi ním navrhnutými, ktoré bez ďalšieho považoval za nerelevantné a preto právny záver urobený v rozsudku nemá oporu v zistenom skutkovom stave, ako aj, že skutočný stav veci nemožno považovať za dostatočne zistený na to, aby bolo možné žalovaného bez pochybnosti uznať za vinného. Dôvodil, že doteraz zistený skutkový stav neobstojí aj preto, že sú tu ďalšie skutočnosti, alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené, keďže súdu prvého stupňa boli zaslané dôkazy, z ktorých vyplýva prehľad uskutočnených výberových konaní na obsadenie pracovných pozícií v súlade so schválenou Systematizáciou štátnozamestnaneckých miest na výkon práce vo verejnom záujme platných pre Služobný úrad v Starej Ľubovni v období od 1.10.2007 do 2.5.2008 a súčasne z ktorých vyplýva, že žalobkyňa napriek tomu že mala možnosť výberu sa prihlásiť do výberových konaní na obsadenie štátnozamestnaneckých miest, túto možnosť neakceptovala a neprihlásila sa ani do jedného výberového konania. Poukázal na to, že vzhľadom k tomu, že v správnom konaní podľa § 9 správneho poriadku môže byť vylúčený len konkrétny zamestnanec správneho orgánu, nie celý správny orgán, ktorý Ing. D. ako vedúci služobného úradu Obvodného úradu v Starej Ľubovni zastupoval, z týchto dôvodov nie je možné použiť ustanovenia o vylúčení v prípadoch, keď ako správny orgán vystupuje jediná fyzická osoba, ktorá navyše nemá postavenie zamestnanca správneho orgánu. Ďalej uviedol, že pokiaľ žalobkyňa namietala, že od septembra 2006 pociťovala zaujatosť voči jej osobe

a diskrimináciu v porovnaní s ostatnými zamestnancami, mala dostatok času do vydania rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru sa domáhať právnej ochrany vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, kde jedným z antidiskriminačných opatrení je právo zamestnanca podať sťažnosť zamestnávateľovi, alebo jeho právo obrátiť sa na súd a domáhať sa právnej ochrany ustanovenej antidiskriminačným zákonom. Konanie žalobkyne považoval za účelové, založené na dedukciách a úvahách a naopak zaujaté voči osobe Ing. D..

Žalobkyňa sa na odvolanie žalovaného nevyjadrila a odvolací návrh odvolaciemu súdu nepredložila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa ust. 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 10 ods. 2 preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce v zmysle ust. § 246c v spojení s §§ 212 a nasl. a dospel k názoru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo vyhovené žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a odvolanie žalobkyne zamietol, ktorými rozhodnutiami bol skončený štátnozamestnanecký pomer žalobkyne podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona o štátnej službe, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a súčasne rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a konania, ktoré týmto rozhodnutiam prechádzali, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami účastníkov vznesenými v preskúmvacom konaní a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci bolo posúdenie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného a v rámci tohto konania posúdenie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu prvého stupňa, ktorými rozhodnutiami bol skončený štátnozamestnanecký pomer žalobkyne v intenciách zákona o štátnej službe.

Podľa § 125 ods. 1, 2 zákona o štátnej službe konanie vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru (ďalej len „konanie“) sa vzťahuje na veci týkajúce vzniku, zmeny a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru.

Na konanie podľa odseku 1 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, (Zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok)) ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 126 zákona o štátnej službe orgánom príslušným na konanie a rozhodovanie v prvom stupni je vedúci úradu vo veciach vymenovania do štátnej služby a vzniku štátnozamestnaneckého pomeru, zmeny štátnozamestnaneckého pomeru a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru.

Podľa § 137 ods. 1 až 7 zákona o štátnej službe proti rozhodnutiu možno podať odvolanie.

Odvolanie treba podať písomne do 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia.

Odvolanie sa podáva príslušnému orgánu, ktorý rozhodnutie vydal.

Odvolanie je podané včas a na príslušnom orgáne aj vtedy, ak bolo podané po uplynutí lehoty ustanovenej týmto zákonom alebo nepríslušnému orgánu preto, že sa účastník konania riadil nesprávnym poučením, alebo preto, že nebol poučený vôbec. V tom prípade možno podať odvolanie do troch mesiacov odo dňa, keď bolo rozhodnutie doručené účastníkovi konania.

Orgán, ktorý je príslušný rozhodnúť o odvolaní (ďalej len „odvolací orgán“), môže odpustiť zmeškanie lehoty na odvolanie, ak sa tak stalo z vážnych dôvodov a účastník konania o to požiada do 15 dní odo dňa, keď zanikol dôvod pre zmeškanie, a zároveň podá odvolanie.

Včas podané odvolanie nemá odkladný účinok okrem vecí náhrady škody a bezdôvodného obohatenia.

Príslušný orgán, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal, môže odvolaniu sám v celom rozsahu vyhovieť. Ak tak neurobí, je povinný bez zbytočného odkladu, najneskôr do 15 dní od doručenia odvolania, predložiť odvolanie so spisovým materiálom poradnej odvolacej komisii.

Podľa § 138 ods. 1, 3 až 8 zákona o štátnej službe odvolacím orgánom je vedúci úradu, ktorý rozhoduje na základe stanoviska poradnej odvolacej komisie.

Odvolací orgán je povinný rozhodnúť o odvolaní bezodkladne, najneskôr do 60 dní odo dňa doručenia odvolania.

Rozhodnutiu o odvolaní musí predchádzať prerokovanie odvolania v poradnej odvolacej komisii.

Odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu. Ak je to potrebné, konanie doplní a prípadné zistené nedostatky odstráni.

Ak sú na to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.

Odvolací orgán rozhodnutie zruší a vec vráti príslušnému orgánu, ktorý ho vydal, na nové konanie a rozhodnutie, ak je to vhodnejšie predovšetkým z dôvodu rýchlosti alebo hospodárnosti. Príslušný orgán je viazaný právnym názorom odvolacieho orgánu.

Proti rozhodnutiu o odvolaní sa nemožno ďalej odvolať.

Podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný správny orgán v preskúmvanej veci nepostupoval v intenciách citovaných právnych noriem a preto jeho rozhodnutie bolo vydané v rozpore so zákonom, z ktorých dôvodov súd prvého stupňa rozhodol v danej veci skutkovo a právne správne, keď žalobe vyhovel a preskúmvané rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Zákonodarca v právnej norme § 125 ods. 1 zákona o štátnej službe ustanovil, že konanie vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru sa vzťahuje na veci týkajúce

sa vzniku, zmeny a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru a na takéto konanie pokiaľ zákon o štátnej službe neustanovuje inak, vzťahujú sa predpisy správneho poriadku subsidiárne v zmysle § 125 ods. 2.

Z právnej úpravy zákona o štátnej službe platnej v čase rozhodovania správnych orgánov oboch stupňov v danej veci, nevyplývala osobitná úprava postupu správneho orgánu v prípade, že voči osobe rozhodujúcej v konaní vo veci vzniku, zmeny alebo skončenia štátnozamestnaneckého pomeru dotknutý účastník (zamestnanec) vzniesol námietku zaujatosti, z ktorých dôvodov sa na postup správneho orgánu vzťahovala právna úprava ustanovená v §§ 9 až 13 správneho poriadku, upravujúca vylúčenie zamestnancov správneho orgánu.

Podľa názoru odvolacieho súdu, zhodne s názorom súdu prvého stupňa, pokiaľ vedúci úradu, ako orgán príslušný na konanie a rozhodnutie vo veci skončenia štátnozamestnaneckého pomeru (§ 138 ods. 1/) v druhom stupni (v odvolacom konaní) námietku zaujatosti vznesenú žalobkyňou nechal bez povšimnutia a pokračoval v konaní a dokonca rozhodol, konal v rozpore s § 125 ods. 1, 2 zákona o štátnej službe v spojení s §§ 9 až 13 správneho poriadku, ktoré protiprávne konanie mohlo mať vplyv na zákonnosť jeho rozhodnutia.

Odvolací súd neprihliadol na námietku žalovaného vznesenú v odvolaní, že vzhľadom k tomu, že v správnom konaní podľa § 9 správneho poriadku môže byť vylúčený len konkrétny zamestnanec správneho orgánu, nie celý správny orgán, ktorý Ing. D. ako vedúci služobného úradu Obvodného úradu v Starej Ľubovni zastupoval, z ktorých dôvodov nie je možné použiť ustanovenia o vylúčení v prípadoch, keď ako správny orgán vystupuje jediná fyzická osoba, ktorá navyše nemá postavenie zamestnanca správneho orgánu.

Podľa § 10 ods. 1 zákona o štátnej službe vedúci služobného úradu (ďalej len "vedúci úradu") na účely tohto zákona je služobne najvyšší predstavený všetkým zamestnancom v príslušnom služobnom úrade, a ďalším zamestnancom podľa osobitného predpisu. Vedúci úradu plní úlohy spojené s riadením a kontrolou vykonávania štátnej služby štátnymi zamestnancami v služobnom úrade, s uplatňovaním štátnozamestnaneckých vzťahov a iné úlohy, ktoré mu uloží minister alebo predstavený v politickej funkcii.

Podľa § 138 ods. 1 zákona o štátnej službe vedúci úradu, ktorý rozhoduje na základe stanoviska poradnej odvolacej komisie, je odvolacím orgánom.

Z uvedeného vyplýva, že zákonodarca vedúcemu úradu zveril právomoc rozhodovať v konaní vo veciach týkajúcich sa skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, na ktoré konanie sa podľa § 125 ods. 1, 2 vzťahovali ustanovenia správneho poriadku, a preto žalobkyňa ako účastníčka konania mala právo sa vyjadrovať k jeho osobe a vzniesť voči nemu námietku zaujatosti, pričom takúto námietku nie je možné posudzovať ako námietku voči správnomu orgánu, ktorý vedúci úradu riadi, ale ako námietku vznesenú voči fyzickej osobe oprávnenej konať a rozhodovať vo veci skončenia štátnozamestnaneckého pomeru. Vzhľadom na uvedené v konaní o skončení štátnozamestnaneckého pomeru pokiaľ bola vznesená námietka zaujatosti bolo potrebné najskôr o nej rozhodnúť postupom podľa § 9 a nasl. správneho poriadku a až následne pokračovať v konaní vo veci samej, teda vo veci týkajúcej sa skončenia štátnozamestnaneckého pomeru a po zadovážení relevantných podkladov vo veci rozhodnúť vydaním rozhodnutia.

Odvolací súd nemohol prihliadnuť ani na námietky žalovaného, že žalobkyňa od septembra 2006 nevyužila právne prostriedky ochrany v zmysle antidiskriminačného zákona, pretože tieto skutkové a právne skutočnosti by mohli byť práve predmetom konania o námietke zaujatosti a v tomto štádiu konania sú preto právne bezvýznamné.

Podľa názoru odvolacieho súdu správne orgány oboch stupňov nepostupovali ani v intenciách právnych noriem zákona o štátnej službe platného v čase rozhodovania ustanovujúcich skončenie štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním.

Podľa § 39 ods. 1, písm. a/ zákona o štátnej službe štátnozamestnanecký pomer, ak tento zákon neustanovuje inak, sa skončí odvolaním zo štátnozamestnaneckého pomeru z dôvodov uvedených v § 40 ods. 1 až 3.

Podľa § 40 ods. 2, písm. a/ zákona o štátnej službe v stálej štátnej službe alebo v dočasnej štátnej službe služobný úrad skončí štátnozamestnanecký pomer odvolaním aj z týchto dôvodov: a) **zrušenia jeho štátnozamestnaneckého miesta, ak štátny zamestnanec, ktorého štátnozamestnanecké miesto bolo zrušené, nesúhlasí s trvalým preložením podľa § 29 ods. 5 alebo služobný úrad nemá voľné štátnozamestnanecké**

miesto alebo voľné štátnozamestnanecké miesto obsadzuje výberovým konaním; v tom prípade sa štátnemu zamestnancovi poskytne náhrada vo výške dvojnásobku jeho funkčného platu, a ak štátnozamestnanecký pomer štátneho zamestnanca trval dlhšie ako dva roky, poskytne sa mu náhrada vo výške trojnásobku jeho funkčného platu; to neplatí, ak ide o štátneho zamestnanca podľa § 25 ods. 2 písm. c).

Podľa § 29 ods. 5, písm. a/ až e/ Zákona o štátnej službe štátneho zamestnanca možno na základe jeho písomného súhlasu trvale preložiť na vykonávanie štátnej služby

- a) v tom istom služobnom úrade do iného odboru štátnej služby,**
- b) do iného služobného úradu toho istého odboru štátnej služby,**
- c) do iného služobného úradu iného odboru štátnej služby,**
- d) v tom istom odbore štátnej služby toho istého služobného úradu, ak sa zmení opis činností štátnozamestnaneckého miesta, alebo**
- e) v tom istom odbore štátnej služby toho istého služobného úradu, ak sa zmení pravidelné miesto výkonu štátnej služby.**

Podľa § 32 Správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správny orgán z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Predpokladom skončenia štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona o štátnej službe je zrušenie jeho štátnozamestnaneckého miesta, ak štátny zamestnanec, ktorého štátnozamestnanecké miesto bolo zrušené, nesúhlasí s trvalým preložením podľa § 29 ods. 5 alebo služobný úrad nemá voľné štátnozamestnanecké miesto alebo voľné štátnozamestnanecké miesto obsadzuje výberovým konaním.

Základnou podmienkou použiteľnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním podľa § 40 ods.2 písm. a/ zákona o štátnej službe, spočívajúceho na viacerých skutočnostiach, je nadbytočnosť štátneho zamestnanca a ďalšou podmienkou je, že štátny zamestnanec nesúhlasí s trvalým preložením podľa § 29 ods. 5. Splnenie povinností vyplývajúcich zamestnávateľovi z ustanovenia § 40 ods. 2, písm. a/ zákona o štátnej službe je

hmotnoprávnou podmienkou platného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním zo strany zamestnávateľa, pričom splnenie tejto podmienky musí preukázať zamestnávateľ.

Právna norma ustanovená v § 40 ods. 2, písm. a/ zákona o štátnej službe rozlišuje dve eventuality: prvú, ktorá vychádza z toho, že zamestnávateľ nemá možnosť zamestnanca ďalej zamestnávať a druhú, ktorá predpokladá, že zamestnanec nie je ochotný prejsť na iné, pre neho vhodné miesto výkonu štátnej služby. Nemožnosť zamestnávať zamestnanca teda znamená, že zamestnávateľ nemá pre zamestnanca žiadne také miesto výkonu štátnej služby, ktoré predpokladá práva úprava taxatívne ustanovená v § 29 ods. 5 zákona o štátnej službe. A až po preukázaní splnenia tejto podmienky je splnená jedna z podmienok skončenia štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním a t. j. nemožnosť zamestnanca vôbec ďalej zamestnávať. Zamestnávateľ v zmysle ustanovenia § 29 ods. 5 musí totiž ponúknuť zamestnancovi akékoľvek voľné miesto výkonu štátnej služby, ktoré má k dispozícii v dobe skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, nielen miesto zodpovedajúce pôvodnému opisu činnosti štátnozamestnaneckého miesta zamestnanca, záleží len na zamestnancovi, či ponuku prijme alebo ju odmietne, predovšetkým však je povinný ponúknuť to voľné miesto, ktoré sa vzhľadom na jeho zdravotný stav, pracovné schopnosti a kvalifikáciu javí pre neho ako vhodné.

Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru na rozdiel od názoru súdu prvého stupňa, že so žalobkyňou pred doručením rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru sa nekonalo a nebolo jej ponúknuté žiadne miesto v zmysle podmienok zákonných ustanovení (§ 29 ods. 5 zákona o štátnej službe), majúce za následok, že nemohli nastať jednoznačné podmienky pre platné ukončenie štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním podľa § 40 ods. 2, písm. a/, keďže z administratívneho spisu vyplýva, že vedúci služobného úradu síce žalobkyňi pri ústnom pohovore oznámil zrušenie jej štátnozamestnaneckého miesta a súčasne, že voľné miesto bude obsadené výberovým konaním, ako aj že týmto pohovorom začína konanie o skončení štátnozamestnaneckého miesta a následne po ukončení pohovoru jej doručil rozhodnutie o skončení jej štátnozamestnaneckého miesta.

Podľa názoru odvolacieho súdu vzhľadom na takéto časové súvislosti, v akých postupoval správny orgán prvého stupňa pri skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne, splnenie zákonných podmienok ustanovených v § 40 ods. 2, písm. a/, ktoré sú

hmotnoprávne podmienky platného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, preukázanie ktorých zaťažuje služobný úrad, ani nebolo možné.

Odvolací súd dáva do pozornosti, že cieľom zákonodárcu v právnej úprave skončenia štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 ods. 2, písm. a/ zákona o štátnej službe v spojení s § 29 ods. 5 bolo zaručiť ochranu štátneho zamestnanca a tým jeho právnu istotu, ktorú sú správne orgány oprávnené konať vo veci skončenia štátnozamestnaneckého pomeru v zmysle §§ 125 a nasl. zákona o štátnej službe povinné pri aplikácii uvedenej právnej normy taktiež sledovať.

Nemožno súhlasiť ani s tvrdením žalovaného správneho orgánu, že doteraz zistený skutkový stav neobstojí aj preto, že sú tu ďalšie skutočnosti, alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené, keďže súdu prvého stupňa boli zaslané dôkazy, z ktorých vyplýva prehľad uskutočnených výberových konaní na obsadenie pracovných pozícií v súlade so schválenou Systematizáciou štátnozamestnaneckých miest na výkon práce vo verejnom záujme platných pre Služobný úrad v Starej Ľubovni v období od 1.10.2007 do 2.5.2008 a súčasne z ktorých vyplýva, že žalobkyňa napriek tomu že mala možnosť výberu sa prihlásiť do výberových konaní na obsadenie štátnozamestnaneckých miest, túto možnosť neakceptovala a neprihlásila sa ani do jedného výberového konania. Súd prvého stupňa postupoval správne, pokiaľ neprihliadol na listinné dôkazy, z ktorých vyplývalo, že na obsadenie voľných pozícií v jeho služobnom úrade boli vyhlásené výberové konania, na ktoré sa žalobkyňa neprihlásila. Výberové konania, ktoré boli vyhlásené na obsadenie voľných štátnozamestnaneckých miest v služobnom úrade, žiadnym spôsobom nemajú vplyv na skutočnosti týkajúce sa skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne a preto ich vyhlásenie ako aj, že sa na ne žalobkyňa neprihlásila sú právne irelevantné skutočnosti pre toto konanie a preto pokiaľ súd prvého stupňa na listinné dôkazy predložené žalovaným v preskúmvacom konaní týkajúcich sa výberových konaní neprihliadol, nepostupoval v rozpore s ustanoveniami podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Bolo však povinnosťou súdu prvého stupňa na pojednávaní vykonať dôkaz listinou predloženou žalovaným a v odôvodnení svojho rozsudku zdôvodniť, prečo na takýto dôkaz neprihliadol. Podľa názoru odvolacieho súdu však takéto pochybenie nemá za následok nezákonnosť napadnutého rozsudku.

Vzhľadom na uvedené, pokiaľ súd prvého stupňa žalobe vyhovel z dôvodu, že preskúmvané rozhodnutie žalovaného je vecne a právne nesprávne, a preto rozhodnutie

žalovaného správneho orgánu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, podľa názoru odvolacieho súdu rozhodol vo veci skutkovo správne a v súlade so zákonom.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove podľa § 250j ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246 ods. 1 a s § 219 ods. 1, 2 potvrdil.

Odvolací súd žalobkyni nepriznal náhradu trov odvolacieho konania v zmysle § 246c ods. 1 O.s.p v spojení s § 224 ods. 1 a v spojení s § 250k ods. 1, pretože si ich náhradu neuplatnila.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 22. septembra 2009

JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová